

„Ja. Men det blev det først ti Aar efter, at Mesteren var funden død af Sult paa et Tagkammer. Saa han havde ikke stor Fornøjelse af det.“

„Tænk! — Blot han dog havde levet endnu!“ sagde Jytte. „Saa havde han haft den Tilfredsstillelse at se sig anerkendt af hele Verden.“

„Det havde han naturligvis. Men det vilde han rimeligvis ikke have haft synderlig mere Glæde af. Han vilde saa blot have ærgret sig over de talentløse Folk, der blev ligesaa berømte som han, fordi de havde gode Presseforbindelser. Vi har jo ogsaa den Slags Fænomener herhjemme. Karl May f. Eks. De kender vistnok hans Billeder.“

„Ja — Karl May!“

„Ja, han hører jo nu til de store Navne. Han promenerer hver Dag uvasket og ubarberet op og ned ad Strøget med en gammel Hat paa Hovedet. Følgelig er han et kunstnerisk Geni. For at holde Berømmelsen oppe klemmer han engang imellem en Masse forskellige Farvetuber ud paa et Stykke Lærred og lader saa Folk gætte paa, hvad den Sildesalat skal betyde. De veed selv, hvordan Spektaklet gentager sig den ene Gang efter den anden. Publikum stimer til, og naar Forargelsen er paa sit højeste, kommer Kritikerne i Haarene paa hinanden, og Spillet er gaaende. — Nej, Berømmelsen er den geniale Kunstners egenlige Martyrium, fordi han maa dele den med altfor mange Abekatte.“

Jytte hørte lidt forundret paa dette bitre Selvforsvar. Men hun forstod ham, og der var noget i Tonen, der gjorde Indtryk paa hende, en trodsig Ensomhedsfølelse, som hun selv kendte.

„Jytte!“ sagde Jægermesteren, der i det samme kom ind med Hr. Frandsen. „Du maa ikke blive vred. Men baade Frandsen og jeg synes, at Portrættet fra Rigsdagssalen er at foretrække. Det er — som Frandsen meget rigtigt siger — mere monumentalt. Jeg mener altsaa, at vi skal holde os til det.“

Jytte gad ikke svare, men hun lod ham nu forstaa, at hun vilde gaa.

I det samme kom Husholdersken ind med en Te-Anretning